

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Павликени, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, II СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радка Цариградска

при участието на секретаря Венка Миланова
като разгледа докладваното от Радка Цариградска Гражданско дело № 20224140100110 по описа за 2022 година

Предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, във вр. с чл. 124, ал.1 от ГПК.

Ищецът М. И. М. от гр. ***, излага в исквата си молба, че с Решение № ***.2017 год. на РС – ***, постановено по АНД № */2017 г. по описа на същия съд, в сила от 04.02.2017 год., му е било наложено наказание по чл.78а от НК – „Глоба“ в размер на 1000 лв. За събиране на сумата бил издаден изпълнителен лист и предприето принудително събиране по Изп. дело № **/***год. от ДСИ към **РС. Излага, че последното изпълнително действие по това дело е извършено на 12.05.2017 год., но самото то е било прекратено едва на 21.06.2019 год. на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Твърди, че въз основа на същия изпълнителен лист е образувано последващо изпълнително дело № ***/2019 год., по което първото изпълнително действие е разпореждане за запор от 18.09.2019г. Счита, че предходните действия по второто изпълнително дело не са прекъснали давността, която е започнала да тече от 12.05.2017 год. и вече е била изтекла в полза на ищеца, като се позовава на чл.171, ал.1 от ДОПК, във вр. с чл.82 ал.1 от НК и счита за приложим двугодишен период на погасителната давност, след който сумата по листа не може да бъде събирана принудително.

Моли Съда да постанови решение по силата на което да приеме за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 1000 лв., за които е издаден процесния изпълнителен лист. Претендира разноски.

Ответникът оспорва основателността на претенцията, като оспорва изводите на ищеца, че за последно изпълнително действие по първото изпълнително дело е това от 12.05.2017 год.,

като твърди, че са последвали и други такива – опис от 19.11.2018 год., като неявяването на длъжника на насрочения опис не означава, че не е налице предприето валидно изпълнително действие. Счита, че за разлика от чл.116 буква „б“ от ЗЗД, хипотезата на чл.116 буква „в“ от ЗЗД, не свързва прекъсването на давността с резултата от предприетите изпълнителни действия, поради което самото разпореждане за насрочване на опис прекъсва давността. Посочва и многобройни изпълнителни действия извършени по новообразуваното изпълнително производство. По отношение на давностните срокове, счита за приложима разпоредбата на чл.171 ал.1 от ДОПК, но дори и да се приеме, че е приложима тази на чл.82, ал.1, т.5 от НК, счита двегодишния давностен срок по този текст за надлежно прекъснат и неизтекъл към момента на образуване на второто изпълнително дело. Моли искът да бъде отхвърлен.

Съдът въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност във връзка с твърденията, възраженията и доводите на страните и при съобразяване с разпоредбите на чл.235 и сл. от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетите в настоящото производство изпълнителен лист №***.2017 год. и Акт за възлагане на **РС до ДСИ при РС – *** срещу ищеца е издаден служебен изпълнителен лист в полза на РС – *** за заплащане на сумата от 1000 лв., представляваща „Глоба“ и сумата от 5 лв. представляваща ДТ, за издаване на изпълнителен лист в полза на съда. Събирането на сумата е възложено на основание чл.264 ал.2 от ЗСВ на Служба ДСИ при РС ***, възлагателно писмо вх. № ***2017 год. На гърба на листа е нанесен печат за образувано преди това Изп. дело № ***/2017 год. на ДСИ при **РС, на който е нанесено, че ПДИ е връчена на **.02.2017 год., делото е прекратено на 21.06.2019 год. на основание чл.433 ал.1, т.8 от ГПК, а последното изпълнително действие е било на 18.05.2017 год.

За изясняване на спорните по делото обстоятелства относно извършените изпълнителни действия по делото са изискани двете изпълнителни производства. От материалите по Изп. дело № ***/2017 год. на Служба ДСИ при **РС е видно, че актът за възлагане е постъпил в службата на 10.02.2017 год. – два дни след издаване на изпълнителния лист и на същия ден е разпоредено образуването на изпълнителното дело. Покана за доброволно изпълнение е изпратена на 13.02.2017 год., но лицето не е открито на адреса. Веднага е изпратено за връчване на друг съдебен адрес с. ***, където ПДИ е връчена лично на длъжника на 24.02.2017 год. По делото са изисквани справки от ТД на НАП за активите на длъжника, но такива не са установени, с изключение на МПС – лек автомобил, който се оказал поставен под запор от ЧСИ №*** по Изп. дело № ***/2014 год. С Разпореждане от *** год. и ДСИ е наложил запор на същото МПС на основание чл.450, ал.1 и 2 от ГПК, за което е уведомен КАТ – ***. Съобщението до началника на Сектор ПП КАТ при ОД на МВР – *** е от 04.05.2017 год., получено от адресата на 12.05.2017 год. Длъжникът е уведомен за изпълнителното действие на 26.06.2017 год., когато при неуспешен опит да бъде залепено уведомление в с. *** е открито от Кметската управа лично в населеното място. В периода след месец Май 2017 год. са изисквани справки от НАП, от Община – ***, от Служба по

***, за издирване имущество на длъжника, но такова не е установено. В справката от НАП на лист 50 от изпълнителното дело, запорираният лек автомобил е с дата на запора **.05.2017 год. На 23.08.2017 год. е изпратено уведомление до ТД на НАП – *** за започналото принудително изпълнение, с указване на законоустановения срок, в който да бъдат предявени публичните задължения на длъжника. В отговор ТД на НАП е представила удостоверение от 07.09.2017 год. за вземане в размер на 20 лв. „глоба“ по НП на МВР – ***. С постановление за присъединяване на взыскател посоченото публично вземане е прието в изпълнителното производство, като Държавата е присъединена като взыскател. Като пълномощник на длъжника по изпълнителното дело се легитимирал адв. Б. З. от **АК, който е приел в това си качество съобщението на длъжника относно присъединения взыскател. С Разпореждане от **06.2018 год. е разпоредено лично явяване на длъжника или пълномощника му в СИС при РС – *** на основание чл.434 от ГПК, което е връчено на съдебния му адресат. В същото е даден 3-дневен срок за внасяне на дължимите суми, които са изрично указани. След изтичане срока за изпълнение, с разпореждане от **.11.2018 год. е насрочен опис на движими вещи, собственост на длъжника, за **.12.2018 год. от *** часа, като е посочен и адреса на който ще се извърши опис. Призовката за насрочения опис е изпратена до съдебния адресат на длъжника – адв. Б. З., връчена на 28.11.2018 год. На датата на насрочения опис е съставен протокол ведно от който длъжникът и пълномощникът му не се явяват, поради което опис не се е състоял. С Постановление от **06.2019 год. на ДСИ при **РС на основание чл.433 ал.1, т.8 от ГПК е прекратено изпълнителното производство по ИД **/2017 год. След влизане в сила на постановлението с разпореждане от 05.07.2019 год. е вдигнат наложения запор на МПС.

Видно от материалите по Изп. дело № ***/2019 год. по опис на ДСИ при **РС процесният изпълнителен лист е изпратен отново за образуване на изпълнително дело, с акт за възлагане от **.07.2019 год., а новото изпълнително дело е образувано на **.07.2019 год. По същото е изпратена ПДИ от **.07.2019 год., връчена по чл.47, ал.5 от ГПК. С протокол от **.09.2019 год. и на основание чл.450, ал.1 и 2 от ГПК е наложен запор на лек автомобил собственост на длъжника. Насрочен е опис на движими вещи за **.03.2020 год. в *** часа. По Протокол от **.07.2020 год. е насрочен повторен опис на движими вещи в дома на длъжника за **.09.2020 год., за което същият е уведомен по реда на чл.47 от ГПК. Видно от протокол от **.09.2020 год. по изпълнителното дело длъжникът не се е явил и опис не се е състоял. По справка от Регистъра на банковите сметки и сейфове от *** год. – при поредна проверка е установена разплащателна сметка на длъжника, открита на *** год. С Протокол от **.2021 год. е разпореден запор на банковата сметка за сумите по изпълнителния лист и ДТ по изпълнителното дело. Изпратено е съобщение за наложен запор на **08.2021 год. В отговор *** информира, че е блокирана до пълен размер сумата по запорното съобщение, както и че по същата сметка има предходни запори по две изпълнителни дела на ЧСИ. След като съобщението за наложения запор е връчено на легитимирания се пълномощник на лицето адв. М. от **АК на **10.2021 год.

При така установената фактическа обстановка, съдът обоснова следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 439 вр. с чл.124 от ГПК за установяване по отношение на ответника, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност. Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност да се оспори вземането, предмет на изпълнението на основата на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е било издадено изпълнителното основание. В случая е постановено осъдително решение по реда на чл.78а от НК, по силата на което ищецът е освободен от наказателна отговорност, в сила от **02.2017г. /видно от обелязването в мотивите на ИЛ/ и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000лв. С оглед горното предявеният иск се явява допустим, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили факти.

Съгласно чл. 120 ЗЗД давността не се прилага служебно - освен изтичане на определен период от време, за да настъпи погасителният ефект трябва да бъде направено волеизявление от длъжника, че иска да се ползва от давността. Предявеният иск е допустим, защото наличието на изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл. 439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Съгласно Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., постановено по т. д. № 3/2016 г. по описа на ВАС глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ от ЗАНН, като съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗАНН, наказателните постановления и решенията на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавни вземания. В същото се излага, че разпоредбата на чл 82, ал.1, б.,„а“ от ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба, а съгласно ал. 2 на същия текст давността започва да тече от влизането в сила на акта, с който е наложено наказанието, в случая след влизане в сила на определение № 9 от 31.01.2014 г. по АНД № 66/2014 г. на 19.02.2014 г. В чл. 82, ал. 2 от ЗАНН е предвидено и прекъсване на погасителната давност, а именно, с предприемане на всяко действие на надлежен орган за изпълнение на наказанието. Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 79, ал. 1 ЗАНН, следва да се приеме, че действия, които прекъсват изпълнението на наказанието „глоба“ са: издаването на изпълнителния лист от съда, изпращането му до АДВ, като орган по изпълнение на наказанието, образуване на делото, съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано такова, опис на имуществото, налагане на запор или възбрана, в случай че осъденият не се издължи, събиране на дължимата сума.

Двугодишната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН по отношение на наложеното административно наказание "глоба" безспорно не е изтекла към датата на образуване на изпълнителното производство за събирането ѝ. С изпълнителните действия по това производство, последното от които е насрочен за **11.2018 год. опис на движими вещи тази давност е прекъсната и тече нова. Съдът приема за основателни доводите на ответника, че това изпълнително действие е годно да прекъсне давността, тъй като е налице

надлежно насрочване, призоваване на страните, съставяне на протокол за действието. Обстоятелството, че описът не се е състоял по същество, поради неявяване на редовно призования длъжник, не го изключва от изпълнителните действия по делото.

Съгласно посоченото ТР глобата, освен административно наказание, е и публично вземане, каквито са и останалите изброени в чл. 162, ал. 2 ДОПК вземания, като разликата между глобата и останалите публични вземания е, че тя е административно наказание, резултат от упражнена административно-наказателна репресия и именно спецификата на глобата като вид административно наказание е факторът, който е в основата на сравнително по-кратките давностни срокове за реализиране на административно-наказателната отговорност и за изпълнението на административното наказание. Фактът, че глобата е публично вземане, не означава, че изпълнителската давност за нея следва да е еднаква с тази за останалите публични вземания. Давността, включително тази, касаеща изпълнението на наказанието, е материално-правен въпрос и чл. 79 ЗАНН препраща към ДОПК само относно процесуалния ред за събиране на държавните вземания. Поради това не следва от разпоредбата на чл. 79 ЗАНН да се извежда аргумент в подкрепа на приложението на чл. 171, ал. 1 ДОПК. Според посоченото ТР не може да се поддържа, че с разпоредбата на чл. 82, ал. 4 ЗАНН законодателят цели да удължи срока за изпълнение на административното наказание глоба на пет години, след като веднъж е започнало изпълнението, тъй като подобно разбиране би било предпоставка за възникване на административен произвол и такова удължаване противоречи на целите на административното наказание, визирани в чл. 12 ЗАНН. Изпълнителската давност не е обстоятелство, изключващо отговорността по смисъла на чл. 11 ЗАНН, а обстоятелство, изключващо принудителното изпълнение на административното наказание. И доколкото глобата е резултат на реализирането на административно-наказателната репресия, не е оправдано тя да рефлектира върху правната сфера на административния нарушител прекалено дълго във времето, поради което когато се разглежда правната природа на глобата, превес следва да има нейният характер на административно наказание, а не нейният характер на публично вземане. Задължението за плащане на глобата не възниква по силата на закона, а в резултат на проведено административно-наказателно производство и след влизане в сила на наказателното постановление. Именно тези съображения е изложил ВАС, за да приеме, че след прекъсване на давността, не следва да се приложи нито дългата давност по ДОПК, нито абсолютната по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН. Прилагайки принципа на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН /прекъсване на давността с всяко действие по изпълнението/, съчетано с даденото в т. 10 от ТР №2/2013 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС задължително тълкуване, погасителната давност обаче не спира докато трае изпълнителният процес. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. В тази посока е и тълкуването на ОСНК на ВКС, дадено с ТР № 2/28 февруари 2018г., което настоящият състав намира за приложимо, предвид контекста на конкретното наказание - административно, но основано на разпоредба от НК. Според т. 4 на цитираното ТР разпоредбата на чл. 82, ал. 5 от НК дерогира само абсолютната давност, но не и

обикновената, която се прилага и при образувано изпълнително производство. По този начин се постига справедлив баланс, от една страна, с въвеждането на мерки за засилена защита на фискалния интерес, а от друга, с ограничаване на възможността държавните органи да се ползват от тях, когато забавеното събиране на глобата се дължи на бездействието им. Образоването на изпълнително производство по своята същност е действие, което прекъсва давността, т.е. от осъществяването му започва да тече нов 2-годишен срок. Ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието глоба става неизпълнимо по принудителен ред на основание чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК, но в тези случаи през времето от образуването до прекратяването на изпълнително производство абсолютна давност не тече.

С оглед горното, съдът намира предявения отрицателен установителен иск за неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. И. М. с ЕГН ***** от гр. *** против Районен съди *** иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 1000 лева, представляваща наложена с Решение № ***19.01.2017 год. на РС – ***, постановено по АНД № */2017 г. по описа на същия съд, чието събиране е възложено на ДСИ при **РС, по което е образувано изп. дело № ***2019г., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____